

Zdzisław Gogola OFMConv
Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie

Życiorys ks. prof. dr. hab. Janusza Wycisły

Janusz Wycisło po ukończeniu w 1966 roku studiów w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Krakowie (przerwanych dwuletnią służbą wojskową) i przyjęciu święceń kapłańskich (z rąk bpa H. Bednorza) pracował jako wikariusz w kilku parafiach Górnego Śląska, publikując artykuły w diecezjalnym „Gościu Niedzielnym”. Studia z zakresu teologii odbył na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie w 1977 roku, po których mianowano go konsultantem „Gościa Niedzielnego” w zakresie historii Śląska i skierowano na studia doktoranckie z zakresu teologii praktycznej w Warszawie. W 1981 roku dekretem sekretarza Episkopatu Polski bpa B. Dąbrowskiego został powołany do zespołu opracowującego problemy z zakresu katolickiej nauki społecznej dla ruchu związkowego przy sekretariacie Episkopatu Polski w Warszawie. Wykładowcą katolickiej nauki społecznej w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach został w 1987 roku, kończąc wcześniej (w 1986) studia doktoranckie z zakresu nauk humanistycznych ze specjalnością katolickiej nauki społecznej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i napisaniem rozprawy doktorskiej pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Joachima Kondzieli, co też pośrednio wiązało się z corocznym udziałem w Österreichische Pastoraltagung w Wiedniu i sporadycznie w Wissenschaftliche Arbeitsgruppe Europa Forum w Niemczech. Przedtem powierzono mu – wraz z dziekanem dekanatu – budowę 23-metrowego krzyża papieskiego w katolickiej enklawie wzgórz Kaplicówka w Skoczowie przeniesionego z lotniska Katowice Muchowice. W czerwcu 1987 roku otrzymał nominację do Rady Społecznej biskupa katowickiego. W tym samym roku został wykładowcą historii katolickiej doktryny społecznej w Punkcie Konsultacyjnym Studiów Zaocznych Akademii Teologii Katolickiej w Katowicach i na Eksternistycznym Studium Wydziału Teologicznego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Katowicach. We wrześniu

tego samego roku otrzymał powołanie na członka Komisji Historycznej Polskiej Akademii Nauk Oddział w Katowicach, gdzie przez kadencję pełnił funkcję wiceprzewodniczącego. Krótco potem mianowano go członkiem Polskiego Towarzystwa Teologicznego. Habilitował się w Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie w 1992 roku, gdzie po roku został adiunktem w Katedrze Historii Kultury Religijnej. W 1994 roku zlecono mu gościnne wykłady: w Ruhr Universität w Bochum, Institut für vergleichende Staat-Kirche-Forschung über die DDR und andere ehemals realsozialistische Staaten Berlin, Ewangelische Akademie Berlin-Brandenburg, później w Austrii na Internationalen Theologischen Sommerakademie. Jako członek Societas Scientiis Favendis Silesiae Superioris (Instytut Górnośląski w Katowicach) zorganizował razem z jego dyrektorem 12 ogólnopolskich konferencji naukowych i współredagował publikacje posesyjne. Na mocy uchwały Senatu Papieskiej Akademii Teologicznej z 22 VI 1994 roku oraz w oparciu o dekret Congregatio de Institutione Catholica w Rzymie został docentem na Wydziale Historii Kościoła Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. W 1995 roku objął stanowisko najpierw prodziekana, a potem dziekana Wydziału Historii Kościoła Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, który uzyskał zdolność promocji doktorskich oraz habilitacyjnych i wszedł w system akredytacji. Jako dziekan objął stanowisko kierownika Katedry Historii Katolicyzmu Społecznego, pełniąc równocześnie obowiązki członka Senackiej Komisji Personalnej i Promocji Kadr Papieskiej Akademii Teologicznej, Senackiej Komisji Administracyjno-Budżetowej (trzykrotnie) i dwukrotnie zastępcy przewodniczącego Senackiej Komisji Socjalnej. Wtedy też wszedł jako członek do Kolegium Władz Uczelni Papieskich w Polsce kierowanego przez ks. prof. dr. hab. Adama Kubisia oraz jako konsultor do Rady Naukowej Episkopatu Polski z siedzibą w Warszawie. Natomiast w Katowicach w 1996 roku został redaktorem serii *Z Dziejów Katolicyzmu Społecznego Na Śląsku* wydawanej przez Archidiecezjalne Studium Katolickiej Nauki Społecznej, gdzie wykazał aktywność w dziedzinie dydaktyki (wykłady z zakresu katolickiej nauki społecznej, historii doktryn chrześcijańsko-społecznych, uniwersalnych zasad życia społecznego i praw człowieka, encyklik społecznych, historii Kościoła katolickiego na Górnym Śląsku w XIX i XX wieku), organizacji i edytorstwa (wydając 3 książki). W 1998 roku został mianowany profesorem nauk teologicznych. W celu dalszego rozwoju nauk teologicznych i stworzenia podstaw naukowych oraz kadrowych Wydziału Teologicznego w Uniwersytecie Śląskim

w Katowicach 1 IX 1998 roku dekretem arcybiskupa metropolity katowickiego D. Zimonia został powołany w skład Rady Naukowej Instytutu Teologiczno-Pastoralnego w Katowicach. W archidiecezji katowickiej sprawował także funkcję przewodniczącego Archidiecezjalnej Komisji Synodalnej ds. Emigracji, eksperta Zespołu ds. Nauki Związku Górnośląskiego oraz członka jury Nagrody im. Wojciecha Korfantego. Congregatio de Institutione Catholica (De Seminariis atque Studiorum Institutis) w Rzymie pismem Prot. N. 1099/94 „wyraziła zgodę na pełnienie [przez niego] funkcji dziekana Wydziału Historii Kościoła [Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie] przez trzecią kadencję”. W 2006 roku został profesorem zwyczajnym. Przyznano mu: Jubileuszowy medal 25-lecia Papieskiej Akademii w Krakowie, a „za wybitne i twórcze osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne w Akademii” nagrodę Jego Magnificencji Rektora Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, potem Nagrodę Jego Magnificencji Rektora Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, zaś za promowanie społecznej historii Górnego Śląska – wojewódzką Nagrodę im. Juliusza Ligonia ufundowaną przez Civitas Christiana w Katowicach.

Dorobek naukowy tworzą m.in.: 19 książek i broszur, ponad 160 rozpraw naukowych, biogramów oraz ok. 240 artykułów publicystycznych, jak również recenzje rozpraw doktorskich, habilitacji i dorobku naukowego profesorów.